Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2015. gada 21. maijā *

Tiesu iestāžu sadarbība civillietās — Jurisdikcija un nolēmumu izpilde civillietās un komerclietās — Regula (EK) Nr. 44/2001 — 23. pants — Vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu — Formas nosacījumi — Paziņojumi ar elektroniskiem līdzekļiem, kas paliekoši reģistrē vienošanos — Jēdziens — Vispārējie pārdošanas nosacījumi, kurus var apskatīt un izdrukāt saitē, kas ļauj tos atvērt jaunā logā — Piekrišanas metode "noklikšķinot"

Lieta C-322/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Landgericht Krefeld* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 5. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 4. jūlijā, tiesvedībā

Jaouad El Majdoub

pret

CarsOnTheWeb.Deutschland GmbH .

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*], tiesneši A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*], K. Toadere [*C. Toader*] (referente), E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] un K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlunds*],

ģenerāladvokāts M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *J. Kemper*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *A. M. Rouchaud-Joët* un *W. Bogensberger*, pārstāvji,

— Šveices valdības vārdā – *M. Jametti*, pārstāvis,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Briseles I regula") 23. panta 2. punktu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *J. El Majdoub*, automašīnu izplatītāju, un *CarsOnTheWeb.Deutschland GmbH* par automašīnas iegādi, ko prasītājs pamatlietā veica *CarsOnTheWeb.Deutschland GmbH* interneta vietnē.

Atbilstošās tiesību normas

3 Konvencijas par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komerclietās, kas parakstīta Briselē 1968. gada 27. septembrī (OV 1972, L 299, 32. lpp.) un kas grozīta ar konvencijām par jaunu dalībvalstu pievienošanos šai konvencijai (turpmāk tekstā – "Briseles konvencija"), 17. panta pirmā daļa ir izteikta šādi:

"Ja puses, no kurām vienai vai vairākām domicils ir kādā dalībvalstī, vienojas par kādas dalībvalsts tiesu(-ām), kurai(-ām) piekritīgi visi strīdi, kas radušies vai varētu rasties saistībā ar konkrētām tiesiskām attiecībām, jurisdikcija ir šai tiesai vai tiesām. Šāda vienošanās, kas piešķir jurisdikciju, ir:

a) rakstiska vai rakstiski apstiprināta;

vai nu

b) tādā formā, kas atbilst pušu starpā pastāvošajai praksei;

vai nu

c) starptautiskajā tirdzniecībā vai komercdarbībā – tādā formā, kas atbilst praksei, par ko puses zina vai par ko pusēm būtu vajadzējis zināt, un ko šādā tirdzniecībā vai komercdarbībā iesaistītās attiecīgā līguma veida līgumslēdzējas puses plaši pazīst un regulāri ievēro."

4 Saskaņā ar Briseles I regulas preambulas 2. apsvērumu tās mērķis ir apvienot noteikumus par tiesību aktu pretrunām civillietās un komerclietās un vienkāršot formalitātes ātrai un vienkāršai dalībvalstu, kurām ir saistoša šī regula, spriedumu atzīšanai un izpildei.

5 Šīs regulas preambulas 11. un 12. apsvērums, kuros ir atspoguļotas attiecības starp dažādām jurisdikcijas normām, kā arī šo normu mērķis, ir formulēti šādi:

"(11) Jurisdikcijas normām jābūt ļoti skaidri nosakāmām, un tām jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā parasti ir atbildētāja domicils un jurisdikcijai vienmēr ir jābūt pieejamai ar šādu pamatojumu, izņemot dažās skaidri noteiktās situācijās, kurās tiesas prāvas priekšmets vai pušu autonomija garantē citu sasaistes faktoru. Juridiskas personas domicils jānosaka autonomi, lai padarītu kopējās normas atklātākas un novērstu tiesību aktu pretrunas.

(12) Papildus atbildētāja domicilam vajadzētu būt alternatīvam jurisdikcijas pamatojumam, kura pamatā ir cieša saikne starp tiesu un lietu, lai veicinātu pareizu tiesvedību."

6 Minētās regulas preambulas 19. apsvērumā ir noteikts, ka ir nepieciešams nodrošināt nepārtrauktību Briseles konvencijas un šīs regulas starpā.

7 Briseles I regulas 2. panta 1. punktā ir paredzēts princips, saskaņā ar kuru personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, neatkarīgi no viņu pilsonības var iesūdzēt attiecīgās dalībvalsts tiesā.

8 Šīs regulas 3. panta 1. punktā, kas ietilpst tās II nodaļā, ir noteikts:

"Personas, kuru domicils ir kādā no dalībvalstīm, var iesūdzēt citas dalībvalsts tiesā, vienīgi izmantojot šīs nodaļas 2. līdz 7. iedaļā noteiktās normas."

9 Minētajā II nodaļā ir ietverta 7. iedaļa "Jurisdikcijas atlikšana". Šīs iedaļas 23. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Ja puses, no kurām vienai vai vairākām domicils ir kādā dalībvalstī, vienojas par kādas dalībvalsts tiesu(-ām), kurai(-ām) piekritīgi visi strīdi, kas radušies vai varētu rasties saistībā ar konkrētām tiesiskām attiecībām, jurisdikcija ir šai tiesai vai tiesām. Tā ir izņēmuma jurisdikcija, ja vien puses nav vienojušās citādi. Šāda vienošanās, kas piešķir jurisdikciju, ir:

a) rakstiski vai mutiski ar apliecinājumu rakstiski; vai

b) tādā formā, kas atbilst pušu starpā izveidotajai praksei; vai

c) starptautiskajā tirdzniecībā, tādā formā, kas atbilst praksei, par ko pusēm būtu vajadzējis zināt un ko konkrētajā tirdzniecībā iesaistītās attiecīgā līguma veida līgumslēdzējas puses šādā tirdzniecībā plaši pazīst un regulāri ievēro.

2. Visi paziņojumi ar elektroniskiem līdzekļiem, kas paliekoši reģistrē vienošanos, ir līdzvērtīgi "rakstiskiem"."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

10 Prasītājs pamatlietā, Ķelnē (Vācija) reģistrēts automašīnu izplatītājs, iegādājās elektrisko automašīnu par ļoti izdevīgu cenu atbildētājas pamatlietā, kuras juridiskā adrese ir Ambergā (Vācija), interneta vietnē. Taču pārdevējs šo darījumu atcēla, tādēļ ka, sagatavojot šo automašīnu transportēšanai, lai piegādātu pircējam, tika konstatēti tās iespējamie bojājumi.

11 Prasītājs pamatlietā, uzskatīdams, ka tā esot tikai atruna, lai atceltu šo pārdošanas darījumu, kas pārdevējam nebūtu izdevīgs zemās cenas dēļ, cēla prasību *Landgericht Krefeld* [Krēfeldes federālās zemes tiesā]. Prasītājs pamatlietā vēlas, lai minētā tiesa piespriež pārdevējam nodot īpašumtiesības uz minēto automašīnu prasītājam pamatlietā.

12 Prasītājs pamatlietā apgalvo, ka tā līgumpartnere esot atbildētāja pamatlietā, kas reģistrēta Vācijā, nevis tās Beļģijā reģistrētais mātesuzņēmums, līdz ar to šīs lietas izskatīšana esot iesniedzējtiesas jurisdikcijā.

13 Turpretī atbildētāja pamatlietā apgalvo, ka Vācijas tiesām neesot jurisdikcijas šajā jomā. Vispārējo pārdošanas nosacījumu, kas attiecas uz darījumiem internetā un kas ir pieejami šīs sabiedrības interneta vietnē, 7. pantā esot ietverta vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu tiesai, kas atrodas Lēvenā (Beļģija). Turklāt atbildētāja pamatlietā norāda, ka tā neesot prasītāja pamatlietā līgumpartnere, jo līgumpartnere esot tās mātesuzņēmums. Prasītājs pamatlietā to neesot varējis nezināt, jo, pirmkārt, viņš lūdza izsniegt rēķinu bez pievienotās vērtības nodokļa Beļģijas mātesuzņēmumam un šis rēķins viņam esot izsniegts ar minētā uzņēmuma kontaktinformāciju, un, otrkārt, cenu par attiecīgo automašīnu viņš esot samaksājis Beļģijas bankas kontā.

14 Neapstrīdot šo maksājuma veidu, prasītājs pamatlietā tomēr uzskata, ka šajā 7. pantā minētā vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu neesot pamatoti ietverta pirkuma līgumā, jo neesot ievērota Briseles I regulas 23. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktā rakstveida forma. Viņš norāda, ka atbildētājas pamatlietā interneta vietnes lapa, kurā ir ietverti atbildētājas pamatlietā Vispārējie pārdošanas nosacījumi, neatveras automātiski ne brīdī, kad notiek reģistrēšanās, ne arī veikti atsevišķi pirkumi. Gluži pretēji, tam esot nepieciešams spiest uz saites ar norādi "noklikšķiniet šeit, lai vispārējos piegādes un samaksas noteikumus atvērtu jaunā logā" (piekrišanas metode "noklikšķinot", proti, tā sauktais "click-wrapping"). Briseles I regulas 23. panta 2. punkta prasības savukārt tiktu izpildītas tikai tad, ja logs ar Vispārējiem pirkšanas nosacījumiem atvērtos automātiski. Turklāt vienošanās par jurisdikciju arī neesot spēkā, jo tā esot negaidīta un patvaļīga.

15 Iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai piekrišanas metode "noklikšķinot", ar ko pircējs piekļūst Vispārējiem pārdošanas nosacījumiem, kas atrodas interneta vietnē, noklikšķinot uz hipersaiti, kas atver jaunu logu, atbilst Briseles I regulas 23. panta 2. punkta prasībām. Ciktāl šos nosacījumus ir iespējams saglabāt un izdrukāt atsevišķi, šai tiesai rodas jautājums, vai šādu metodi var uzskatīt par paziņojumiem ar elektroniskiem līdzekļiem, kas paliekoši reģistrē pirkuma līgumu un līdz ar to par rakstveida formu šīs tiesību normas izpratnē. Faktiski, ja tas tā būtu, vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu Beļģijas tiesai būtu spēkā un šī strīda izskatīšana nebūtu *Landgericht Krefeld* jurisdikcijā.

16 Turklāt šī tiesa uzskata, ka prasītāja pamatlietā līgumpartnere ir Vācijā reģistrētā sabiedrība, nevis tās Beļģijas mātesuzņēmums. Līdz ar to, ja vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu nepastāv, šajā tiesā celtā prasība par īpašumtiesību nodošanu būtu jāizskata Vācijā. Tomēr prasītājs pamatlietā šo vienošanos nevarēja uzskatīt par negaidītu, jo viņš zināja par pārrobežu elementu pirkuma līgumā, ko viņš bija noslēdzis, un viņš bija lūdzis izsniegt viņam starptautisku rēķinu, kurā būtu norādīta minētā mātesuzņēmuma kontaktinformācija.

17 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Briseles I regulas 23. panta 2. punktā nav noteikta prasība, lai kāds no līgumpartneriem faktiski būtu izdrukājis un saglabājis vienošanos par jurisdikcijas piešķiršanu. Pēc tās domām, šajā tiesību normā ir paredzēts tikai viens nosacījums, ka ir jābūt "iespējai" šādu vienošanos reģistrēt paliekoši. Līdz ar to paziņojumiem ar elektroniskiem līdzekļiem būtu jāļauj veikt šādu paliekošu reģistrēšanu, lai izpildītu šajā 23. panta 2. punktā noteiktās prasības.

18 Iesniedzējtiesa uzskata, ka piekrišanas metode "noklikšķinot", kas ir tajā izskatāmā strīda priekšmets, ļauj gan izdrukāt, gan saglabāt vispārējos pārdošanas nosacījumus, kuros ir ietverta vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu, jo šo vispārējo nosacījumu teksts, "noklikšķinot" uz saites, atveras atsevišķā lapā un līgumpartneris to var izdrukāt vai saglabāt. Tam, vai logs, kurā ir ietverti šie nosacījumi, atveras automātiski vai nē, šajā ziņā neesot nozīmes.

19 Šādos apstākļos *Landgericht Krefeld* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai ar tā saucamo "click-wrapping" ir pietiekami, lai būtu izpildīti nosacījumi par paziņojumu ar elektroniskiem līdzekļiem [Briseles I] regulas 23. panta 2. punkta izpratnē?"

Par prejudiciālo jautājumu

20 Ar savu prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Briseles I regulas 23. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka piekrišanas metode "noklikšķinot", ar ko tiek izteikta piekrišana tāda pirkuma līguma kā pamatlietā vispārējiem nosacījumiem, kurš ir ticis noslēgts elektroniski un kurā ir ietverta vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu, ir paziņojums ar elektroniskiem līdzekļiem, kas paliekoši reģistrē vienošanos šīs tiesību normas izpratnē.

21 Kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, pamatlietas apstākļus galvenokārt raksturo tas, ka potenciālajam pircējam pirms pirkuma izdarīšanas ir īpaši jāpiekrīt pārdevēja vispārējiem pārdošanas nosacījumiem, noklikšķinot uz atbilstošās saites. Tomēr šīs darbības rezultātā dokuments, kurā ir ietverti pārdevēja vispārējie nosacījumi, neatveras automātiski, bet šajā nolūkā ir nepieciešams papildus noklikšķināt uz konkrētās hipersaites.

22 Pamatlietā ir skaidrs, ka aplūkotajos vispārējos nosacījumos ir ietverta vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu tiesai, kas atrodas Lēvenā, tādos strīdos kā pamatlietā izskatāmais. Prasītājs pamatlietā tomēr uzskata, ka piekrišanas metode vispārējiem nosacījumiem "noklikšķinot" neatbilst Briseles I regulas 23. panta 2. punktā paredzētajiem nosacījumiem, jo logs, kurā ir ietverti šie nosacījumi, neatveras automātiski ne brīdī, kad notiek reģistrēšanās interneta vietnē, ne arī, kad tiek veikts darījums. Līdz ar to vienošanos par jurisdikcijas piešķiršanu nevarot izmantot attiecībā pret prasītāju pamatlietā.

23 Līdz ar to ir jāizvērtē, vai šādos apstākļos vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu, kas ietverta elektroniski noslēgtā līgumā Briseles I regulas 23. panta 2. punkta izpratnē, spēkā esamību var apšaubīt gadījumā, ja tiek izmantota piekrišanas metode "noklikšķinot".

24 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Briseles I regulas 23. panta 1. punkta formulējumu dalībvalsts tiesas vai tiesu jurisdikcija, par kuru līgumpartneri ir vienojušies, noslēdzot vienošanos par jurisdikcijas piešķiršanu, principā ir izņēmuma. Lai tā būtu spēkā, šāda vienošanās ir jānoslēdz rakstiski vai mutiski ar apliecinājumu rakstiski, vai tādā formā, kas atbilst pušu starpā izveidotajai praksei, vai starptautiskajā tirdzniecībā tādā formā, kas atbilst praksei, par ko puses zināja vai tām būtu vajadzējis zināt. Saskaņā ar šī panta 2. punktu "visi paziņojumi ar elektroniskiem līdzekļiem, kas paliekoši reģistrē vienošanos, ir līdzvērtīgi "rakstiskiem"".

25 Ir jānorāda, ka Briseles I regulas 23. panta noteikumi attiecībā uz tajos paredzētajiem nosacījumiem ir jāinterpretē šauri, jo šie noteikumi izslēdz gan jurisdikciju, ko nosaka 2. pantā paredzētā atbildētāja domicila vispārējais princips, gan 5.–7. pantā paredzēto īpašo jurisdikciju (pēc analoģijas skat. spriedumu *MSG*, C-106/95, EU:C:1997:70, 14. punkts un tajā minētā judikatūra).

26 Pirmkārt, Briseles I regulas 23. panta 1. punktā ir skaidri norādīts, ka tās piemērošanas jomā ietilpst tikai gadījumi, kad puses ir "vienojušās" par tiesu. Kā tas izriet no šīs regulas preambulas 11. apsvēruma, tieši šī pušu saskaņotā griba attaisno prioritāti, kas atbilstoši pušu gribas autonomijas principam piešķirta tādas tiesas izvēlei, kas nav tā, kurai būtu bijusi jurisdikcija saskaņā ar minēto regulu (spriedums *Refcomp*, C-543/10, EU:C:2013:62, 26. punkts).

27 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, ciktāl Briseles I regula dalībvalstu attiecībās aizstāj Briseles konvenciju, Tiesas sniegtā interpretācija saistībā ar minētās konvencijas noteikumiem ir attiecināma arī uz regulas noteikumiem, ja šo instrumentu noteikumus var kvalificēt kā līdzvērtīgus (tostarp skat. spriedumu *Refcomp*, C-543/10, EU:C:2013:62, 18. punkts).

28 Tas attiecas uz minētās konvencijas 17. panta pirmo daļu un Briseles I regulas 23. panta 1. punktu, kas ir formulēti gandrīz identiski (spriedums *Refcomp*, C-543/10, EU:C:2013:62, 19. punkts).

29 Turklāt Tiesa attiecībā uz Briseles konvencijas 17. panta pirmo daļu ir atzinusi, ka, jurisdikcijas noteikšanas klauzulas spēkā esamību padarot atkarīgu no pušu "vienošanās" esamības, šī tiesību norma uzliek tiesai, kas izskata strīdu, pienākumu pārbaudīt, pirmkārt, vai par klauzulu, ar ko tai ir piešķirta jurisdikcija, puses faktiski ir panākušas vienošanos, kam jābūt izteiktai skaidri un precīzi, un ka minētajā pantā noteiktās formas prasību mērķis ir nodrošināt, lai šī vienošanās faktiski būtu notikusi (skat. spriedumu *MSG*, C-106/95, EU:C:1997:70, 15. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 No tā izriet, ka, tāpat kā Briseles konvencijas 17. panta pirmās daļas mērķis, ieinteresēto personu vienošanās esamība ir viens no Briseles I regulas 23. panta 1. punkta mērķiem (skat. spriedumu *Refcomp*, C-543/10, EU:C:2013:62, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Šajā gadījumā, kā tas izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, pircējs, noklikšķinot uz attiecīgās saites pārdevēja interneta vietnē, skaidri ir piekritis attiecīgajiem vispārējiem nosacījumiem.

32 Otrkārt, saskaņā ar Briseles I regulas 23. panta 2. punktu, kas salīdzinājumā ar Briseles konvencijas 17. pantu ir jauna tiesību norma un kas tika pievienota, lai ņemtu vērā jaunās saziņas tehnoloģijas, tādas vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu kā pamatlietā spēkā esamība var būt atkarīga it īpaši no iespējas to paliekoši reģistrēt.

33 Šajā ziņā no šīs tiesību normas gramatiskās interpretācijas izriet, ka tajā ir noteikta prasība, ka ir jābūt "iespējai" paliekoši reģistrēt vienošanos par jurisdikcijas piešķiršanu neatkarīgi no tā, vai pircējs vispārējo nosacījumu tekstu faktiski paliekoši reģistrēja pirms vai pēc tam, kad viņš bija noklikšķinājis uz saites, kas liecina par to, ka viņš piekrīt minētajiem nosacījumiem.

34 Turklāt no profesora *Pocar* skaidrojošā ziņojuma par Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kura parakstīta Lugāno 2007. gada 30. oktobrī (OV 2009, C 319, 1. lpp., 109. punkts), skaidri izriet, ka, lai noskaidrotu, vai ir izpildītas šīs tiesību normas formālās prasības, ir "jānosaka, vai ir iespējams paliekoši reģistrēt paziņojumu, kas veikts ar elektroniskiem līdzekļiem, to izdrukājot vai saglabājot dublējuma lentē vai diskā, vai glabājot to citā veidā", un tas tā ir pat tad, "ja šī vienošanās faktiski netika reģistrēta paliekoši", jo "paliekoša reģistrācija nav vajadzīga kā nosacījums klauzulas formālai spēkā esamībai vai pastāvēšanai".

35 Šādu secinājumu apstiprina arī Briseles I regulas 23. panta 2. punkta vēsturiskā un teleoloģiskā interpretācija. Faktiski saskaņā ar Padomes regulas (EK) par jurisdikciju, spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās priekšlikuma, ko Komisija iesniedza Briselē 1999. gada 14. jūlijā (COM(1999) 348, galīgā redakcija), paskaidrojuma rakstu, šīs tiesību normas mērķis ir nodrošināt, lai prasība par vienošanos "rakstiski" vai mutiski ar apliecinājumu "rakstiski" neapšaubītu tiesas izvēles klauzulas, kas varēja tikt noslēgta, izmantojot citu informācijas nesēju, nevis rakstiskā veidā, spēkā esamību.

36 Šīs tiesību normas mērķis tātad ir pielīdzināt noteiktas paziņojumu ar elektroniskiem līdzekļiem formas rakstiskai formai, lai atvieglotu līgumu noslēgšanu elektroniski, jo attiecīgā informācija var tikt paziņota arī tad, ja tā ir pieejama uz ekrāna. Lai paziņojumi ar elektroniskiem līdzekļiem varētu sniegt tādas pašas garantijas it īpaši pierādīšanas jomā, pietiek ar to, ka pirms līguma noslēgšanas pastāv "iespēja" saglabāt un izdrukāt informāciju.

37 Ir skaidrs, ka, interpretējot Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 20. maija Direktīvas 97/7/EK par patērētāju aizsardzību saistībā ar distances līgumiem (OV L 144, 19. lpp.) 5. panta 1. punktu, saskaņā ar kuru patērētājam ir "jāsaņem" minētā informācija "rakstiski vai ar citu pastāvīgu informācijas nesēju", Tiesa sprieduma lietā *Content Services* (C-49/11, EU:C:2012:419) 51. punktā nosprieda, ka tāda komercprakse, kurā patērētājam pieeja šajā tiesību normā paredzētajai informācijai tiek sniegta tikai ar hipersaites uz attiecīgā uzņēmuma interneta vietni palīdzību, neatbilst minētās tiesību normas prasībām, jo šīs pašas tiesību normas izpratnē minētais uzņēmums šo informāciju patērētājam nav nedz "sniedzis", nedz arī patērētājs to ir "saņēmis", un tātad šāda interneta vietne nevar tikt uzskatīta par "pastāvīgu informācijas nesēju" minētā 5. panta 1. punkta izpratnē.

38 Tomēr ir jākonstatē, ka šo interpretāciju nevar pārņemt attiecībā uz Briseles I regulas 23. panta 2. punktu, jo gan Direktīvas 97/7 5. panta 1. formulējums, kurā ir skaidri paredzēta prasība, ka informācija ir jānodod patērētājiem ar pastāvīgu informācijas nesēju, gan šīs tiesību normas mērķis, kas ir konkrēti patērētāju aizsardzība, atšķiras no minētā 23. panta 2. punkta formulējuma un mērķa.

39 Pamatlietlā netiek apstrīdēts, ka piekrišanas metode "noklikšķinot" sniedz iespēju izdrukāt un saglabāt attiecīgo vispārējo nosacījumu tekstu pirms līguma noslēgšanas. Līdz ar to apstāklis, ka interneta vietnes lapa, kurā ir ietverti šie nosacījumi, reģistrēšanās šajā interneta vietnē un katra pirkuma izdarīšanas brīdī neatveras automātiski, nevar apšaubīt vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu spēkā esamību.

40 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Briseles I regulas 23. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka piekrišanas metode "noklikšķinot", ar ko tiek izteikta piekrišana tāda pirkuma līguma kā pamatlietā vispārējiem nosacījumiem, kurš ir ticis noslēgts elektroniski un kurā ir ietverta vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu, ir paziņojums ar elektroniskiem līdzekļiem, kas paliekoši reģistrē vienošanos šīs tiesību normas izpratnē, ja šī metode sniedz iespēju izdrukāt un saglabāt minēto nosacījumu tekstu pirms līguma noslēgšanas.

Par tiesāšanās izdevumiem

41 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 23. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka piekrišanas metode "noklikšķinot", ar ko tiek izteikta piekrišana tāda pirkuma līguma kā pamatlietā vispārējiem nosacījumiem, kurš ir ticis noslēgts elektroniski un kurā ir ietverta vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu, ir paziņojums ar elektroniskiem līdzekļiem, kas paliekoši reģistrē vienošanos šīs tiesību normas izpratnē, ja šī metode sniedz iespēju izdrukāt un saglabāt minēto nosacījumu tekstu pirms līguma noslēgšanas.

[Paraksti]